

WINTERLEED.

Blanke velden, versierde boomen, ijsvermaak, gezellig samenzijn in het verwarmde huisvertrek 't zijn kostelijke dingen van den winter, die we dankbaar willen genieten.

Maar toch zijn we nog dankbaarder, wanneer hij ons verlaat. Want de winter heeft zijn lasten en zijn leed, die voor velen niet worden opgewogen door de genietingen, die hij geeft.

Zijn lasten, groote en kleine. Winterhanden en -voeten, wat kunnen vooral kinderen er aan lijden. Kwalijk trekende schoorsteenen, die ons stellen voor het alternatief van buitenkoude of bedorven lucht in de huiskamer, wat kunnen ze een ergernis geven. Misbruikte sneeuwballen, ze noodzaken zelfs tot politie-maatregelen. Gladde wegen, de jeugd moge er van genieten, maar den oudere en den oude maken ze den dagelijkschen gang tot een bedreiging. Bevroren pompen en waterleidingen, bevroren spijzen en dranken, gebarsten flesschen en kruiken, en . . . voeg er zelf maar bij, wat voor lasten de winter nog meer heeft gebracht, nu hij nog eens in 't laatste deel van den hem toegewezen tijd zich in zijn ware gedaante heeft geopenbaard. Inderdaad, de man had niet geheel ongelijk, die eens beweerde, dat ons land zes maanden van het jaar onbewoonbaar is; de bewoonbaarheid zit 's winters in de huizen.

Maar de lasten van den winter zijn toch het ergste niet; zijn leed is erger. Want hij stelt aan het leven eischen, waaraan alleen voldaan kan worden door een welvoorzien beurs, terwijl hij juist bij menigeen de beurs minder vult dan de overige tijd van het jaar.

Hij vraagt om brandstof, om warmer kleding, om vetrijker voedsel. Wordt aan zijn eischen niet voldaan, dan straft hij met koude, met pijn, met verzwakking. En hij doet juist zooveel arbeid stilstaan, die de middelen moest verschaffen, om aan zijn eischen te voldoen.

De tegenwoordige winter is daarin nog erger dan zijn voorgangers. Want juist wat de winter noodzakelijk maakt, kan niet anders dan schraal worden gedistribueerd, terwijl wat in den vrijen handel is, juist daardoor zeer duur is.

Wij denken het ons niet dikwijls in, wat het is, te zitten in een koude kamer met een halven maaltijd; zonder kracht om zich warm te loopen of warm te werken; met een bed, dat geen warmte geeft, omdat het lichaam zelf geen voldoende warmtebron is. Wanneer wij goed gekleed en goed gevoed den opwekkenden prikkel van de koude genieten op een vroolijke wandeling, dan maken we ons geen voorstelling van het lijden van dien voorbijganger daar, die de schouders heeft opgetrokken tot de ooren, opdat de kou hem niet al te zeer martele, en die geen ander uitzicht heeft dan kou lijden, zoo lang de winter duurt. We zijn niet hardvochtig, neen, maar we leven met den lijder niet mee.

Doen wij het wel! Denken we ons het leed van onzen naaste in! We kunnen niet al het leed der wereld op onze schouders nemen; daarvoor zijn onze schouders te zwak, en is onze kennis te klein. Maar we kunnen wel deernis hebben met wie door den winter lijden. En we kunnen die deernis toonen. We strooien kruimels voor de muschen, die het thans ook hard te verantwoorden hebben — laten we niet kruimels strooien voor onze medemenschen, maar laten we hen helpen dragen het leed. Hun zal het goed doen, en ons niet minder, en we zullen handelen in overeenstemming met Hem, van wien we gedurig lezen, dat Hij met innerlijke ontferming bewogen was. A. L.

1169

